

ပန်းသိမ့်

မျက်ရည်ရယ်သံ

လူသားတွေဟာ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေကြတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်
လုံးမှာ ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့် အသိုင်းအဝိုင်း၊ ကိုယ့်အသိုက်အမြွှာရယ်လို့
သီးခြား သီးခြားကမ္ဘာလေးတွေနဲ့ စုစည်းစည်းသိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းရှိ
နေတတ်ကြပါတယ် ... နော်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိသားစုတစ်ခုချင်း အသိုင်းအဝိုင်းတစ်
ခုချင်းဟာ နေပုံထိုင်ပုံ သွားလာပြောဆိုပုံတွေ၊ အယူအဆ၊
အတွေးအခေါ်၊ ခံယူချက်၊ အလေ့အထကအစ မတူညီတတ်ကြ ပါဘူး။

အဲဒီလိုမျိုး စရိုက်မတူ၊ ပုံစံမတူဘဲရှိနေကြတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုစီ
လူတစ်ဦးစီဟာ လေးယောက်တိတိ ဆုံဆည်းခဲ့ကြတယ်၊
သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်၊ ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ လေးယောက်နဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ပထမဆုံး တ
စ်ယောက်စီ မိတ်ဆက်ပေး ပါရစေရှင်။

ပထမဆုံးတစ်ယောက်က နန္ဒမိုးသုံပါ။

နောက်တစ်ယောက်က ထက်နေဝန်း။

နောက်ထပ်တစ်ယောက်က နိုင်မင်းဦးပေါ့။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ... ။

အဲဒီကောင်မလေးက မေမိုးမေသုံပါပဲ။

‘နန္ဒမိုးသုံ’

နန္ဒမိုးသုံဆိုတာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားမဖြူမညို၊ မျက်ခုံးမျက်လုံး
ကောင်းကောင်း နဲ့ ဥပမိရုပ် ရှိသူပါ။ သူဟာ စနေသားတစ်ယောက်ပါ။

သူ့အသက်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်။

သူဟာ ဦးမိုးသုံ၊ ဒေါ်ထားထားစံတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပါ။
သူ့မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ အစ်မ တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။

သီရိမိုးသုံတဲ့ ။

သီရိမိုးသုံဟာ ဦးခန့်လွင်ဆိုတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်
ထောင်ကျပြီး သူတို့ မှာ ‘သဲသဲအိ’ ဆိုတဲ့ ချစ်စရာ သမီးကလေးရှိခဲ့ပါတယ်။
သီရိကတော့ ကံမကောင်းရှာဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နဲ့
သမီးလေးမွေးပြီး မကြာမီမှာ ဆုံးပါးခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သဲသဲအိလေးကို နန္ဒက အသက်ပေး၍ လည်း ချစ်နိုင်ပါတယ်။
ဘဝပေး၍ လည်း ချစ်နိုင်ပါတယ်။

နန္ဒကိုဆို မသိသူတို့ က သဲအိလေးဖေဖေလို့ တောင် ထင်တတ်ကြတဲ့
အထိ နန္ဒမိုးသုံက သဲအိလေးနဲ့ တရင်းတနှီး တနွေးတထွေးရှိလှပါတယ်။
လက်ပွန်းတတီး နေတတ်ပါတယ်၊ အနွံတာ ခံတတ်ပါတယ်။

အော် ... တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။

နန္ဒမိုးသုံမှာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ခွေးပုပုလေးတစ်ကောင်ရှိ

ပါသေးတယ် ခွေးပုလေး နာမည်က ဂျက်ကီတဲ့ ။ ဂျက်ကီဟာ နန္ဒမိုးသုံ
ကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး ချစ်တတ်သူပါ။ ဘယ်သွားသွား သူ့သခင်နောက်
တကောက်ကောက်လိုက်ချင်သူပါ။

နန္ဒမိုးသုံဟာ သိပ္ပံဘွဲ့တစ်ခု ရပြီးလို့ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ပါ
တယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းကတော့ N.T.N ဆိုတဲ့ ကားဝယ်ရောင်းကုမ္ပဏီပါပဲ။

သူဟာ မိန်းမ မရှုပ်တတ်ပါဘူး၊ အသောက်အစားလည်း အလွန်အ
ကျွံ မရှိပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ လောက်ပဲ လိုအပ်ရင် သောက်တတ်ပါတ
ယ်။

သူဟာ သူ့အမေကို အရမ်းချစ်သလောက် သူ့တူမလေးကို အရမ်းတွ
ယ်တာပြီး သူ့ခွေးပုလေးကို လည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်တဲ့
လူစားမျိုးပါ။

သူ့မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသား ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့ ပြောဆိုဆက်
ဆံမှုနဲ့ အတူ ဖြူစင်ဖြောင့်မတ် တဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။

သူ့မှာ ချစ်သူကောင်မလေး မရှိသေးပါဘူး။ ပြီးတော့ သူဟာ ဂီတကို
ခုံမင်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သီချင်းတွေကို သူနှစ်သက်ပါတယ်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း စန္ဒရားတီးကောင်းသူပါ။

သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် မိသားစုအပေါ်
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေအပေါ် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အပေါ် သူစိမ်းတွေ
အပေါ် ... ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မတရားမလုပ်တတ်ဘူး၊ ဖြောင့်မတ် တ
ည်ကြည်တယ်၊ ပြီးတော့ ပွင့်လင်းဖော်ရွေတတ်ပါတယ်။

သူ့ဘဝလေးဟာ ရိုးရှင်းသန့်စင်လွန်းသော ဘဝလေး။

သူ Life ဟာ တကယ့်ကို ‘Simple Life’ ပါပဲ။

‘ထက်နေဝန်း’

ထက်နေဝန်းဆိုတာက ခန့်ခန့်ချောချော ဖြူဖြူမတ်မတ်
ရုပ်ရည်ချောမောလွန်းသူပါ။ သူဟာ စနေသားတစ်ယောက်ပါ။

သူ့အသက်က သုံးဆယ်စွန်းရုံလေး။

သူ့မှာ အဖေရော အမေပါ မရှိကြတော့ပါဘူး။

အိမ်ထောင်သည် အစ်မတွေနဲ့ အတူတူနေပါတယ်။ အပေါ်ထပ်
အောက်ထပ်ပေါ့။ သူ့မှာ အစ်မ နှစ်ယောက် ညီမတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။

သူဟာ စီးပွားရေးဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ပိုက်ဆံရှာလည်း တော်ပါတယ်။
ဘဝမျိုးစုံ လူမျိုးစုံကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလူကိုမဆိုပြေလ
ည်အောင် ဆက်ဆံတတ်ပါတယ်။ သူ လိုချင်တဲ့ ပုံစံ ဝင်လာ အောင်သိမ်း
သွင်းစည်းရုံးတတ်ပါတယ်။

သူဟာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တွေ့ အဲဒီလူဆီက တစ်ခုခုရလိုက်ချင်တာ၊ သူ
ဆီက ဘာတစ်ခုမှ ပါမသွား စေရပါဘူး။

ပါးနပ်တာထက် ပိုပြီး ပါးနပ်သော

ထက်မြက်တာထက် ပိုပြီး ထက်မြက်သော လည်ဝယ်တာထက် ပိုပြီး
လည်ဝယ်သော

ပိုလွန်ကဲတဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်နေသူပါ။

သူ ရှင်သန်လာရတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းဟာလည်း အဲဒီလိုလူတွေနဲ့ ချည်းဖွဲ့စည်းထားတာမို့ သူ့ရဲ့ စိတ်သဘောထားတွေဟာလည်း အရာရာမှာ အသာစီးရလိုစိတ်၊ ဘဝကို သက်သောင့်သက်သာ လျှောက် လှမ်းချင်စိတ်တွေနဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန်ပုံစံမျိုးပေါ့။

သူဟာ ကားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာအဆင့်သာသာလောက်ရှိပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက N.T.N ပေါ့။

သူ့ဘဝကို ရှေ့ကိုပဲကြည့်ပြီး နောက်ကိုလုံးဝမကြည့်တတ်ပါဘူး။

သူဟာ တိရစ္ဆာန်လည်း မချစ်တတ်ပါဘူး။

ဂီတကိုလည်း မမြတ်နိုးတတ်ပါဘူး။

မိသားစုအပေါ်လည်း သည်းသည်းလှုပ် မတွယ်တာတတ်ပါဘူး။

သူ့မှာ ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီးပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အခု လက်ရှိလည်း ရှိနေပါတယ်။

သူဟာ လှည့်ပတ် ကွေ့ဝိုက်ရတာကို ဝါသနာပါတယ်။ သူများ ကလိကလိဖြစ်အောင် ဆွပေးရ တာကို သဘောကျတယ်။ သူ့အစွမ်းအစကို သိဖို့ ဆို ဘာကိုပဲ စတေးရ စတေးရ၊ တစ်ဖက်လူအပေါ် ငဲ့ညှာမှု မရှိတတ်ပါဘူး။

ပြီးတော့ အသောက်အစားလည်း မကင်းပါဘူး။

သူ့မှာ ကောင်းတာတစ်ခုက သနားစိတ်ဝင်သွားရင် တော်ရုံတန်ရုံသူများ မလိုက်မလျောနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပါ လိုက်လျောတတ်ပါတယ်။

သူ လျှောက်မယ့်လမ်းကို သေသေသပ်သပ် ပါးပါးနပ်နပ်ရွေးချယ်တ

တံသလောက် ပိပိရီရီ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်လည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

ပြဿနာတစ်ခုကို သူက ဦးဆောင်ဖြေရှင်းတတ်သူပါ။

အခက်အခဲ တစ်ခုကိုလည်း အလွယ်တကူ ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားပစ်နိုင်သူပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ သူ့ခေါင်းက အမြဲမော့ပြီး သူ့ခြေလှမ်းတွေဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ပေါ့။

ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ...

သူဟာ လူတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပြီး သူများ မျက်ခုံးပေါ်စင်္ကြံလျှောက်ချင်သူ- သူများ ထက် နှာတစ်ဖျားသာချင်သူ၊ ဘယ်ကိစ္စမှ ကိုယ်နာသွားမှာ ခံသွားရမှာ ၊ သူများ လူလည်ကျသွားမှာ ကို ခံမယ့်လူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။

သူကသာ အနိုင်ယူလိုက်မှာ ၊ သူကသာ သေးသေးတင်ကလေးတင်လိုက်မှာ ၊ သူပဲ အသာစီး ရအောင် အားထုတ်မှာ ။

သူ့ဘဝက ပရိယာယ်ကြွယ်သည် ။ ဉာဏ်များ သည် ။ အလွယ်တကူ နားလည်ဖို့ မလွယ်။

သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေရှိပြီး သူ ဘာတွေ ဆက်လုပ်မည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့ မလွယ်။ အဲဒီလို လူစားမျိုး။

တကယ်တော့ သူ့ Life က ‘Heavy Life’ ဟု တင်စားသတ်မှတ်နိုင်ပါသည် ။

‘နိုင်မင်းဦး’

နိုင်မင်းဦးဆိုတာက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ရှည်ရှည်မတ်မတ် အသားဖြူ
ဆွတ်လို့ နေသော စနေသား တစ်ယောက်ပါ။

သူ့အသက်က သုံးဆယ်မပြည့်တပြည့်

သူ့အဖေနှင့်မေမေက ဝန်ထမ်းတွေမို့ နယ်မှာ နေကြပါသည်။

သူ့မှာ မောင်နှမ သုံးယောက်။

သူရယ်၊ သူတစ်ကိုတစ်ယောက်ရယ်၊ အစ်မတစ်ယောက်ရယ်။ နိုင်မင်း
အစ်မက စည်းစနစ်ကြီး သော အထက်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး။

မောင်နှစ်ယောက်ကို မိဘကိုယ်စား ထိန်းနေရတာ။

နိုင်မင်းအစ်ကိုက ရှုပ်တယ်လည်း မဟုတ်၊ အေးတယ်လည်း မမြည်
ဘာသိဘာသာနေတတ်သူ။

နိုင်မင်းဟာ သိပ္ပံဘွဲ့တစ်ခုရပြီး N.T.N ကားဝယ်ရောင်းကုမ္ပဏီမှာ အ
လုပ်လုပ်သူပါ။ သူဟာ စီးပွားရေးကို သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

နိုင်မင်းက ဘဝကို သူပျော်သလို နေတတ်ပါတယ်။

သူသွားချင်တဲ့ နေရာသွား၊ သူလုပ်ချင်တာ သူလုပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင် ကြီးပြင်းခဲ့သူပါ။

လောကကြီးအကြောင်း

လူတွေအကြောင်း

ဘဝအကြောင်း

အဲဒါတွေ သူမတွေ့ပါဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။

ဘယ်ကိစ္စ ဘယ်အရာကိုမှ သူနာသွားမလား၊ သူအသာစီးရပါ့မလား
ရယ်လို့ ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်း မရှိပါဘူး။

သူများကြောင့် သူနစ်နာသွားမလား မပူသလို သူ့ကြောင့် သူများ နစ်
နာသွားမလားလို့ လည်း ထည့်မတွေးပါဘူး။

အဓိက ကသူ့စိတ်ကျေနပ်မှုပါပဲ။

စိတ်ထဲရှိသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုမူနေထိုင် တတ်ပါတယ်။

တစ်နေကုန် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းချင်ရင် ဖြုန်းမယ်။ တစ်
နေကုန် အခန်းအောင်းပြီး တီဗွီဂိမ်းထိုင်ကစားချင် ကစားနေလိုက်မယ်၊
ဒါမှ မဟုတ် လောလောဆယ် သူသဘောကျနေသော ကောင်မလေးနှင့်
လျှောက်လည်ချင် လည်ပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒီလိုမျိုး။

ဘာကိုမှ လေးလေးပင်ပင် မခံစားတတ်ပါ။

လေးလေးနက်နက် တွေးခေါ်ပြီး ရည်မှန်းချက်တို့ ကြိုးစားမှုတို့ ဆို
တာ မရှိပါ။ သူ့ဘဝကို သူကျေနပ်နေဖို့ ပဲ တွေးသည် ။

မြင့်မားသထက် မြင့်မားဖို့ လည်း ခေါင်းထဲမရှိ။ လမ်းဘေးလက်ဖ
က်ရည်ဆိုင်က စားပွဲပုလေးနဲ့ ခုံသေးသေးလေးမှာ ထိုင်ပြီးပေါက်ကရ
တွေ ထိုင်ပြောနေရလည်း သူကတော့ အပျင်းပြေတာကို ကျေနပ် နေပါ
သည် ။

မိသားစုအပေါ်လည်း အရမ်းမသိတတ်ပါ။ တော်ရုံတန်ရုံသာချစ်သ
ည် ။ ခိုင်းလျှင် လုပ်ပေးလိုက် မည်။ စိတ်မရှည်လျှင် ပြန်အော်ပစ်မည်။

တိရစ္ဆာန်တွေကို သူမချစ်ပေမယ့် ငါးတွေကို သူ့စိတ်ဝင်စားသည် ။

အိမ်မှာ အလှမွေးငါးမျိုးစုံ မွေးထားသည် ။ သူ့ငါးတွေကို သူအမြဲဂရုစိုက်သည် ။

ခရီးသွားရတာကို သူနှစ်သက်သည် ။

ပစ်ကန်ထွက်ရတာကို သဘောကျသည် ။

ရုန်းရုန်းရုန်းရုန်း စုစု စုစု ဟေးလားဝါးလား နေရတာကိုပဲ သူအလွန် နှစ်ခြိုက်ပါသည် ။

ဘယ်သူဘယ်သွားသွား သူစိတ်ပါလျှင် ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သွားတတ်ပါသည် ။ နှစ်ခါ ခေါ်စရာ မလို။

စတိတ်ရှိုးကြည့်ဖို့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲသွားဖို့ လမ်းထွက်ဖို့ ဆို စိတ်အားထက်သန်ပြီးသား။

သူများ တကာ တစ်ခုခုလုပ်လျှင် သူလည်း လိုက်လုပ်ချင်ပါသည် ။ သူများ ကွန်ပျူတာတက်လျှင် သူလည်း ကွန်ပျူတာ၊ သူများ ရေသွားကူးတာမြင်လျှင် သူလည်း ရေသွားကူးချင်လာတတ်ပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သူအနှောင့်အယှက်မပေးတတ်ပါ။ ဒုက္ခ မပေးတတ်ပါ။ မျက်စိထဲ ကူညီစရာတွေ့လျှင် ကူညီလိုက်မည်။

သူမှာ တစ်ခါတလေ ချစ်သူကောင်မလေးရှိတတ်ပြီး တစ်ခါတလေတော့ မရှိတတ်ပါ။

သူမှာ စည်းတွေ၊ ဘောင်တွေ သတ်မှတ်ချက်တွေဘာမှ မရှိ၊ ပျော်သလိုနေသွားဖို့ ပဲ တွေးသည် ။

နိုင်မင်းဦးဟာ တကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့ကလေး နေတတ်သည် ။

သူ့ Life က ‘Happy Life’။

‘မေမိုးမေသို’

သူမကတော့ ဦးမင်းမော်မင်း၊ ဒေါ်သဇင်သန့်တို့ ရဲ့ တတိယမြောက် သမီးကလေးပါပဲ။

သူမမှာ အစ်မနှစ်ယောက်နှင့် ညီမနှစ်ယောက်ရှိပါသည် ။

အစ်မနှစ်ယောက်က-

နှင်းဆွတ်နှင်းဆီ

ကြည်ပြာလဲ့ဖြာ။

ညီမနှစ်ယောက်ကတော့-

စံပယ်ငုံဖွေးနဲ့ အငယ်ဆုံးလေးက-

နီလာနီထွေးပါပဲ။

ဦးမင်းမော်မင်းက သမီးချည်းပဲ ငါးယောက်ရှိတာမို့ မျက်နှာခပ်တင်းတင်း ခပ်ထန်ထန်။ သားတွေချည်း များများ ရှိသော လူစားမျိုးဆို သိပ်အရောမဝင်။ ခပ်ဖယ်ဖယ်နေသည် ။

အပေါင်းအသင်းတွေက သားရေးသမီးရေးစလျှင် မကြိုက်တတ်ပါ။ သူ့ဘက်က သမီးတွေချည်း ပဲမို့ မျက်နှာက မှုန်တင်းတင်းရယ်လည်း ရယ်ရပါသည် ။

သမီးငါးယောက်ကို အင်မတန်ချစ်သည်။ စည်းစနစ်ရှိသည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သွန်သင် ထားသည်။ ပုံသွင်းထားသည်။

မေမေ ဒေါ်သဇင်သန့်က အနီးကပ် အုပ်ထိန်းသည်။ မိခင်မျက်စိရှေ့မှာ ပဲ ထားသည်။ လိမ္မာ ရေးခြားရှိအောင် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပညာသားပါ ပါ သင်ပေးသည်။

မေမိုးမေသုံတို့ မိသားစုသည် ယဉ်ကျေး၏။ နူးညံ့၏။ သိမ်မွေ့၏။ ပျော်စရာကောင်း၏။ အားကျစရာကောင်း၏။ စည်းကမ်းရှိ၏။ ပြည့်စုံသာယာ၏။ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းခြင်းကင်း၏။ ပရိယာယ်ကင်း၏။ ဟန်ဆောင်မှုကင်း၏။ မာနကင်း၏။ မတရားမှုတို့ သူများကိုတမင်ကျော်တာတို့ အနိုင်ပိုင်းတာတို့ ဆို ဝေးရော။

နှင်းဆွတ်နှင်းဆီက အိမ်မှာ အစ်မကြီးပီပီ အစစအရာရာ စိတ်ချအားကိုးရ၏။ ညီမလေးယောက် စလုံးကို ချစ်၏။

ကြည်ပြာလဲ့ဖြာကလည်း သူ့အလုပ်ကိုသူ မခိုမကပ်လုပ်တတ်သည်။ ဖေဖေကိုလည်း အနီးကပ် ပြုစုသည်။

စံပယ်ငုံဖွေးက အိမ်က စီးပွားရေးအလုပ်တွေမှာ ဖေဖေကို တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီသည်။ အကြံ ဉာဏ်ပေးတတ်သည်။

နီလာနီထွေးကတော့ အထွေးဆုံးပီပီ တစ်အိမ်သားလုံးကို လှည့်ပတ် ချွဲနဲ့နေတော့တာ။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပူဆာနေတတ်တာ။

မမကြီးနှင်းဆီနှင့် စံပယ်ငုံဖွေးက ဆံပင် ကျောလယ်လောက်ရှိပြီး ရပ်ချင်းပိုပြီးဆင်သည်။

မမလတ်ကြည်ပြာနှင့် အငယ်ဆုံးလေး နီထွေးက ဘယ်တော့မှ ဆံပင်ရှည်မထားတတ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အသားညိုပြီး

ရုပ်ချင်းပိုဆင်ကြသည်။ ။

မမကြီးက စာတော်သည် ။ ဆရာဝန်မ ဖြစ်နေပြီ။

မမလတ် ကြည်ပြာက အထက်တန်းပြဆရာမ။

စံပယ်ငုံဖွေးက ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မဝင်။ ဖေဖေအလုပ်တွေပဲကူညီသည်
။ အချိန်အားပင်မရှိ။

အငယ်ဆုံးလေးကတော့ ကျောင်းတတ်တုန်း။ အရမ်းလှချင်သည် ။
ဆိုးနွဲ့လွန်းသည် ။ အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြလို့ ‘အံ့ချစ်ကလေး’ဟု ချစ်စနိုး
ခေါ်သည် ။ သူက အခုဆို တတိယနှစ်ကျောင်းသူကြီး အိမ်မှာ သာအူဝဲ
လေးလုပ်နေတာ။

မေမိုးမေသုံက ကျောင်းပြီးခါစ ဘွဲ့ရပြီး ယောင်ချာချာဖြစ်နေတုန်း
ဘာလုပ်ရမှန်း စဉ်းစားမရ သေးခင် သင်တန်းတက်လိုက်၊ အားကစား
လုပ်လိုက်နှင့် ချေး(ဂျီး)များ နေတုန်း။

မေမိုးမေသုံက အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါ။

သူမ မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်လှလှကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ။
ခူးဆစ်နီးပါးရှည်သော ဆံပင်မည်းမည်း ခဲခဲတွေက သူမကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေပါသည် ။

သူမအသားအရေက ဝါဝါညက်ညက်ကလေး။ ဖြူလည်း မဖြူ။ ညိုလည်း မညို။

မျက်ခုံးလေးနှစ်ခုက တန်းတန်းစင်းစင်းလေး။ မျက်လုံးလေးက အညိုရောင်လေး။

အရည်အချင်းတွေက သူမမျက်လုံးလက်လက်ကလေးမှာ မြင်နေရသည် ။ ထက်မြက်စူးရှသော အကြည့် လေးက သူများ ရင်ထဲကို ဖောက်ထွင်းကြည့်တတ်မည့်ပုံ

လေး။ နှာတံလုံးလုံးလေး။ နှုတ်ခမ်းလေးက ထူထူပြည့်ပြည့်၊ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးက အလယ်မှာ ကွဲကြောင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဘေးမှာ မှဲ့ကလေး လည်း ရှိသည် ။ မျက်ခုံးလေးနှစ်ခု ဆက်နေတာရယ်၊ ဘဲဥပုံမျက်နှာ လုံးလုံးလေးရယ်၊ အသံချိုချို ကလေးရယ်ကြောင့် သူမက ထူးခြားလို့ နေပါသည် ။

ညီအစ်မတွေထဲမှာ နီထွေးက ကလေးဆန်ဆန် ချစ်စရာကောင်းသလို စံပယ်ငုံဖွေးက ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်လွန်းသည် ။ မမကြီးနှင်းဆီက မဟာဆန်ဆန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သလို ကြည်ပြာက ဆရာမပီပီ ဣန္ဒြေလေးနှင့် တစ်မျိုးရှိသည် ။

မေမိုးမေသုံကတော့ လှပသည် ။ ကြော့ရှင်းသည် ။ စတိုင်လေးရှိသည် ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ။ သူများ တွေ သတိပြုမိလောက်အောင် ပေါ်လွင်နေတော့သည် ။

မေမိုးက အားလျှင် ရေကူးသည် ။ အေးရိုးဗစ်ကသည် ။ ဒီထက်မက အားလပ်လာလျှင် ကာရာ အိုကေဆိုမည်။ အော်ဂင်တီးမည်။ တစ်အိမ်လုံး ပန်းအိုးလေးတွေ လှလှပပထိုးမည်။ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းမည်။

သူမက ပန်းတွေကို အင်မတန်မြတ်နိုးတတ်၏။ သူမ အနှစ်သက်ဆုံး အရာက ပန်းတွေပဲဖြစ် သည် ။ ပန်းတွေသည် လောက၏ အလှကို ဖြည့်စွမ်းပေးသည် ဟု ထင်ပါသည် ။

သူမမှာ အားနည်းချက်တစ်ခုရှိသည် ။ တစ်ယောက်တည်းမနေတတ်ပါ။ အဖော်တစ်ဦးဦး အနား မှာ ရှိနေတတ်ပါသည် ။

အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်း ‘ကေသီ’နှင့် စိုးစိုးကို သူမတွယ်တာသည် ။ ပြီးတော့ သူမမှာ အမြင် ကပ်စရာ အကျင့်လေးတွေရှိနေ၏။

သူများကလေးတွေကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပင် မချစ်ပြတတ်ပါ။
ကလေးဆိုး လုံးဝမကြိုက်။ ဆော့လွန်း ဆူလွန်းလို့ သူမစိတ်ရှုပ်သည် ။
ကလေးဆိုးလျှင် ကလေးမိဘပင် အားမနာဘဲ သူမ ဆူငေါက် ပစ်တတ်
သည် ။ မာန်မဲပစ်တတ်သည် ။ ပြူးပြီး ခြောက်လှန့်တတ်ပါသည် ။

သူမ တိရစ္ဆာန်လည်း မချစ်တတ်ပါ။ အကောင်အလောင်တွေကို သူမ
အလွန်ရှုံ့သည် ။ အိမ်မှာ မေမေမွေးထားသော ကြောင်မလေး ရွှေဝါကိုပ
င် သူမရှုံ့သည် ။ သူမ အခန်းထဲအဝင်မခံပါ။

သီချင်းတွေကိုလည်း အရမ်းကြိုက်သည် ။

ဂီတနှင့်ပန်းပင်တွေမရှိလျှင် လောကကြီးက အလှတရားတွေ မှေးမှိ
န်ကုန်မည်ဟု သူမထင် ပါသည် ။

နောက်ပြီး သူမက ဓာတ်ပုံဝါသနာအိုးလေး။

ဓာတ်ပုံရိုက်ရလျှင် ပျော်သည် ။ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ဓာတ်ပုံလျှော
က်ရိုက်နေရလျှင် ကျေနပ် သည် ။

ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ပွဲတွေမှာ ဆို သူမက ပန်းအလှအိုးတွေ ပြ
င်ပေးသည် ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေး သည် ။ ကင်မရာသေးသေးလေးနှင့် ဗွီဒီ
ယိုပါရိုက်သည် ။ အဲဒီနှစ်ခုကို သူမ တာဝန်ယူနေကျ။

နောက်တစ်ခုရှိသေးသည် ။ သူမနှစ်သက်တာ ... ။

ရတနာပစ္စည်းတွေပါ။ ပုံစံမျိုးစုံ၊ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ ပုံဆန်းဆန်းထွင်ပြီး လှ
ပိဝတ်ရတာ အရသာရှိ သည် ဟု သူမထင်ပါသည် ။

သူမက တခြားမိန်းကလေးတွေထက် ပိုပြီး ထူးထူးကဲကဲ ရတနာ
တွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားတတ် ၏။ ညီအစ်မတွေထဲမှာ တောင် ရတနာ
တွေကို သူမ စိတ်အပါဆုံး။ အဲဒါကို ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း သိပါ သည်

နံတယ်ပဲပြောမလား။ ‘အ’တယ်ပဲခေါ်မလား၊ ညံ့တယ်ပဲဆိုရမလား၊ သူမ တစ်ခါမှ ရည်းစား မထားဘူးသေးပါ။

အစကတော့ သူမရည်းစားထားခြင်းကိစ္စကို လုံးဝခေါင်းထဲမထည့်ခဲ့ပါ။ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ မေ့နေခဲ့ တယ်ပဲဆိုမလား။

ခုတော့ သူမချစ်သူတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးရှိချင်ပါပြီ။ သူမသိပ်ချစ်သော မမကြီးနှင်းဆီကလည်း လူတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်လိုက်ပါပြီ။ စံပယ်ငုံဖွေးမှာ လည်း ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့ သားတစ်ယောက်က အနီး ကပ်ရှိနေခဲ့ပြီ။ မကြည်ပြာမှာ လည်း သူတို့ ကျောင်းကဆရာလေးတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့ပြီ။ နီထွေးလေး ကတော့ ထားပါတော့။ ဒါပေမဲ့ သူကလေးမှာ လည်း ကောင်လေးသူငယ်ချင်းလေးတွေ ရှိနေပြီးသား။

သူမမှာ သာ ...

ပြီးတော့ သူမခင်မင်တဲ့ ကေသီနှင့်စိုးစိုးကလည်း အတွဲလေးကိုယ်စီနှင့်။ သူများ စုံတွဲကြား နေရတာ စိတ်ပျက်စရာကြီး အလိုလိုနေရင်း ကိုယ်ပဲသိက္ခာကျရတာ။

ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်လာ၏။ သူမက မာနကြီးသူမို့ တော်ရုံလူကို လည်း မရွေးချယ်ချင်ပါ။

သူမဘေးနားရှိရှိသော ကောင်လေးတွေကိုလည်း သူမ စိတ်မဝင်စားမိပါ။ ရင်ခုန်ဖို့ ဆိုတာ ဝေးရော။

သူမက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မိသားစုထဲမှာ ကြီးပြင်းလာသူ။

သူမဝန်းကျင်မှာ ကြမ်းတမ်းတာတို့ ယုတ်မာတာတို့ ကောက်ကျစ်တာတို့ ဆို ကြားပင်မကြား ဖူးပါ။ နူးညံ့ခြင်းများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော

မိသားစုလေ။

ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်နှင့် ရိုးသာစွာ ယဉ်ကျေးစွာ နေသော အသိုင်း
အဝိုင်းမျိုး။

လူတစ်ဖက်သားကို ကြင်နာတတ်သည် ။ ငဲ့ညှာတတ်သည် ။ ဖော်
ရွေ့လှိုက်လှဲတတ်သည် ။ မလိမ်တတ် မညာတတ် မလှည့်ဖျားတတ်ပါ။
မာယာပရိယာယ်မရှိ။ ဟန်ဆောင်မှုမရှိ။

သူမဘဝလေးက အင်မတန် ရိုးရှင်းသည် ။ အင်မတန် သန့်စင်သည်
။

သူမ၏ Life သည် ‘Soft Life’

အင်မတန် နူးညံ့ညွတ်ပျောင်းလွန်း၏။

"သမီးရေ တယ်လီဖုန်း"

မေမေခေါ်တော့ မေမိုးမေသုံက ခြံထဲက သစ်ခွစင်ဘေးနားမှာ ။ ပွင့်
နေသော သစ်ခွတွေကို ပီတိ လှိုင်လှိုင်ကလေးနှင့် ငေးကြည့်နေတာ။

"သမီး မိုးသုံ"

"လာပါပြီ မေမေ"

တိုက်လှေကား အဆင်းအတက်မှာ မေမေနှင့်ဆုံသည် ။

"မေမေ ... သမီး မြက်ခင်းထဲ ရေလွှတ်ထားတယ်နော်"

"အင်းပါ၊ ဖုန်းသွားပြောဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ လှပစွာတင်ထားသော ဖုန်းဘေးနား မေးမိုးမေ
သုံ လျှောက်လာခဲ့၏။

"ဟဲလို"

"မယ်သုံလား"

"အင်း"

မေးမိုးမေသုံကို ကေသီတို့ က 'မယ်သုံ'ပဲ ခေါ်ကြပါသည် ။

"မယ်သုံ ... တို့ ရုပ်ရှင်သွားမလို့ လိုက်မလား"

"မလိုက်တော့ပါဘူး ကေသီပန်ရယ်"

ကေသီကိုလည်း နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ကေသီပန်လို့ ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတာ။ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် စိတ်လည်း မဆိုးတတ်ကြပါ။

"တုတ်တုတ်ရော ပါမှာ လား"

ဝိန်ကပ်လွန်းသော စိုးစိုးကို သူမတို့ က တုတ်တုတ်ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ နာမည်နှင့်လူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

"အင်း"

"ရှင်တို့ လူတွေ ပါမှာ မဟုတ်လား။ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ကျုပ်က ကန့်လန့်ကန့်လန့် ရှုပ်နေမှာ "

"ရိုးနေပါပြီဟာ၊ မယ်သုံ လိုက်နေကြပဲဟာ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်"

"လိုက်ခဲ့ပါ၊ ပျင်းနေမှာ ပေါ့"

မေးမိုးမေသုံက ပင့်သက်ရှိုက်၏။

"သွားပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မလိုက်တော့ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်ခဲ့ပါ"

"ဘာလို့ "

မေသုံက နားမလည်သလို မေးမိ၏။

"ကိုအောင်ကလေး ... မယ်သုံကို သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ တဲ့ ၊ အဲဒီ လူလည်း ပါမှာ သိလား"

"ဟွန်း ... ကျုပ်ကို မျက်စိနောက်တယ်ဆိုပြီး ဆက်ပေးချင်တာ ထင်ပါရဲ့ ၊ ကိုအောင်ကြီးကို မကျေနပ်ဘူး"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက်က မေသို့ကို ဓာတ်ပုံမြင်ဖူးပြီး သဘောကျလို့ တဲ့ "

"ဟင်"

ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးသွားရသည် ။

"ဓာတ်ပုံက ရှင့်လက်ချက်ပေါ့ ဟုတ်လား ကေသီပန်"

"အင်း"

"ကြည့်စမ်း ကျုပ်ကိုများ ဓာတ်ပုံပြပြီး သိက္ခာချနေတာပေါ့လေ" မေသို့ နှုတ်ခမ်းစုမိ၏။

"လိုက်ကို မလိုက်ဘူး သိလား"

ကေသီက ရယ်နေခဲ့သည် ။

"လိုက်ခဲ့ပါဟာ"

"ဟင့်အင်း ... လုံးဝ မလိုက်ဘူး"

"ကျုပ်ကို တုတ်တုတ် စိတ်ဆိုးတော့မှာ ဟဲ့"

မေသို့က အပြတ်ငြင်းပြီး ဖုန်းချ၏။

"ဘယ်သူလဲ မမ"

နီလာနီထွေးက သီချင်းနားထောင်ရင်း နားကြပ်တစ်ဖက်ကိုဖြုတ်ပြီး မေး၏။ တစ်ဖက် ကလည်း ကက်ဆက်နားထောင်မပျက်။

မေမိုးက နီ လာလေး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့လက်ထဲရှိနေသော ကြိုးဖုလေးကိုယူပြီး နားထဲထည့် လိုက်၏။

"အလကားပါ ကေသီပန်ပေါ့"

"မမကို စနေလို့ လား"

သူ့အစ်မ နှုတ်ခမ်းစုနေတာ နီထွေးလေးက သိသည် ။

နီထွေးကဟောမာနေဝင်းသီချင်းလေးနားထောင်နေတာ။

နှစ်ယောက်သား နားကြပ်ကန်ဆက်ကို တစ်ဖက်စီတပ်ပြီး စကားလည်း ပြောနေသေး၏။

"မမရယ် တကယ်လည်း စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲနဲ့ များ "

"ဒီတစ်ခါ တကယ်စိတ်တိုပစ်မှာ နီထွေးရဲ့ "

"ဟေ့ ... လာကြဦး၊ ဒီမှာ ကော်ဖီရပြီဗျို့"

စံပယ်ငုံဖွေးက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လှမ်းအော်ပါသည် ။ မမကြီးနှင်းဆီက လှေကားမှ ဆင်းလာ၏။

ကြည်ပြာလည်း စာဖတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည် ။

"မမကြည်ပြာ ... မပြီးသေးဘူးလား"

"မပြီးသေးပါဘူးကွယ်"

နီထွေးက လှမ်းမေးပြီး နှာခေါင်းလေးရှုံ့သည် ။

"ဆရာမတော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး"

"ဘာလို့ လဲ နီထွေးရဲ့ "

"ရှုပ်လို့ ၊ ကလေးတွေစာအုပ် အိမ်သယ် လာပြီးတောင် စာစစ်ပေးရတယ်လေ၊ ပျင်းစရာကောင်း လိုက်တာ"

မေသုံက ခေါင်းညိတ်၏။

"အဲဒါကြောင့် ငါဆရာမ မလုပ်တာပေါ့"

"မူကြိုဖွင့်ပါလား"

"အောင်မယ်လေး ... ဘုရား ... ဘုရား"

မေးမိုးမေသုံ ရင်ဘတ်ဖိသည်။ ။

"ဒီလိုတော့ မကျီစားပါနဲ့ နီထွေးလေးရယ်"

"ခစ် ... ခစ် ... ချစ်"

ကလေးဆို အလွန်စိတ်ပျက်သော အစ်မဖြစ်သူကို နီထွေးက တမင်စလိုက်၏။

"မလာကြဘူးလား ဟိုနှစ်ယောက်"

"ကော်ဖီအေးရင် မနွေးပေးဘူး၊ ခရားနဲ့ ထည့်ထားတာနော်၊ ဓာတ်ဘူးနဲ့ မဟုတ်ဘူး "

မေသုံနှင့် နီထွေး အမြန်လာအောင် အော်နေ၏။

"လာ ... ကော်ဖီသောက်ရအောင်"

ညီအစ်မငါးယောက် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်မိကြတော့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် ညံစီနေ၏။

ကြီးမေကြီးက ဘေးနားနေပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ပေး၏။

ထမင်းကြော်ရယ်၊ ကော်ဖီရယ်၊ ဆီထမင်းရယ်၊ ကြာဇံကြော်ရယ် စားလို့ ကောင်းအောင် ဖွယ် ဖွယ်ရာရာကလေး လုပ်ထားပေး၏။

သူမတို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကြီးမေကြီး ရှိခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်ချင်းရဲ့ အကြိုက်တွေကို သိနေပြီးသား ပြောစရာမရှိ။

မမကြီးနှင်းဆီက အားလုံးစားသောက်ပြီးလျှင် ဂျူစ်တစ်မျိုး သော

ကံတတ်မှန်းသိတော့ ဘေးမှာ အဆင်သင့်။

နီထွေးလေးက ဘာပဲစားရစားရ မိုးလင်းလာလျှင် ချောက်လက်စားရမှ ၊ ဒါကြောင့် နီထွေးရှေ့မှာ နီထွေးရှေ့မှာ ချောက်လက်အဆင်သင့်။

ကြည်ပြာကတော့ စားပြီးသောက်ပြီးလျှင် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး စားလိုက်ရမှ ပြည့်စုံသည် ဟု ထင်တတ်တော့ ငှက်ပျောသီးကို ကြည်ပြာရှေ့ချထားပေးပါသည် ။

စံပယ်ငုံဖွေးက ဂျယ်လီနှင့်ဝေဖာ။ တစ်ခုမဟုတ် စားတတ်ပါသည် ။ ပြီးတော့ သူက ရေနွေး တအားသောက်သည် ။ ရေအေးလည်း အဆင်သင့်ရှိနေမှ ။ ဒါကြောင့် ရေနွေးခရားရော ဂျယ်လီလေးရော ဝေဖာထုပ်ပါ အဆင်သင့် ထားပေး၏။ ကလေးစားစရာတွေကြိုက်ပြီး သူက လူကြီးအဆန်ဆုံး။

မေသုံကတော့ အဲဒီလိုမျိုး ဘဝတစ်ခုမှ သတ်သတ်မှတ်မှတ်စားတတ်တာမရှိ၊ စိတ်ထဲပေါ်ရာ ချက်ချင်းလုပ်ပေးရပါသည် ။ အစားအစာတစ်မျိုးတည်းကို အလွယ်တကူ ရိုးအီတတ်ကျင့် သူမမှာ ရှိ သည် ။

"သမီး ဒီမနက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ရတယ်ကြီးမေ တော်ပြီ"

စားပွဲမှာ ထိုင် စားသောက်ရင်းမှ စိတ်ထဲရှိရာပြောတတ်သူ သူမအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေး ထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါပေ။

"ပန်းသီးလေး စားဦးမလား သမီး၊ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားတာ၊ အေးနေမှာ ပဲ၊ စားရင် ကြီးမေ ယူလာမယ်လေ"

"စားမယ်၊ စားမယ်"

မေးလိုက်တာက မေသုံးကို ဖြေလိုက်တာက နီထွေးနှင့်စံပယ်။

မေသုံးကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ပန်းသီးကို အသီးတွေထဲမှာ သူမ ဒုတိယအကြိုက်ဆုံး။

ပထမအကြိုက်ဆုံးက လိမ္မော်သီး။

တတိယမှာ တော့ ကျွဲကောသီး။

ငှက်ပျောသီးကိုတော့ အလွန်မုန်းသည် ။ ဘယ်တော့မှ တစ်လုံးကုန်
အောင် မျိုချမရခဲ့ပေ။

အရည်ရွန်းသော အသီးတွေကို ကြိုက်တတ်တာမို့
ငှက်ပျောသီးမကြိုက်တာဟု မပြောနိုင်ပေ။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူမက ထောပတ်သီးလိုဟာမျိုး၊ ကန်စွန်းဥလို
အသားအနှစ်ပါသော ဟာမျိုး တွေလည်း ကြိုက်တယ်သားပဲ။

ငှက်ပျောသီး တစ်ခုသာ အရမ်းမုန်းတာ။

"ဟေ့ ... မမ ... မမမေသုံး"

နားထဲကပ်ပြီး လေသံသဲ့သဲ့နှင့် ခေါ်တော့ သူမမျက်လုံးတွေပွင့်ရတယ်။
စာအုပ်ဖတ်ပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာ။

နီထွေးလေးက လက်ကလေးပိုက်၊ ခါးလေးကိုင်းချပြီး
ခုတင်ဘေးမှာ ခြေစုံရပ်လို့ နှိုးနေတာလေ။

"အင်း ... ဘာလဲ"

"အောက်မှာ ဧည့်သည် တွေ ရောက်နေတယ်"

"တကယ်"

"အင်း"

မေသုံက ဆံပင်တွေသပ်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။

"ကေသီပန်တို့ မဟုတ်လား"

"အင်း ... အားလုံး ငါးယောက်"

မလိုက်ပါဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားကို။

မေမိုးမေသုံက သိပ်မကြည်ချင်တော့ပါ။

"အိပ်နေတယ် ပြောလိုက်တာ"

"အဲဒီလိုပြောခိုင်းရင် သူတို့ လာနှိုးမယ်တဲ့ "

သူမ နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ငေါက်ခနဲ ထသည် ။

အဝတ်လှမ်းစင်ပေါ် ရှိနေသော ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီလေးကို ဆွဲယူထပ်ဝတ်၏။ ကြိုးလေးနှစ်ချောင်း ကို ဖွဖွမချီဘဲ ချထားသည် ။ ဝတ်ထားတာက စပို့ရှပ် လက်ရှည်အနက်ကလေး၊ ထမီကလည်း အနက် ပွင့်လေ။

ဘီးကြွတစ်ချောင်းဆွဲပြီး ဆင်းလာခဲ့၏။ မီးဖိုဆောင်ဝင်ပြီး ရေသောက်သည် ။

"ဟော ... နိုး လာပြီလား မင်းသမီးရဲ့ "

သူမကိုမြင်တော့ တုတ်တုတ်က အော်၏။

"ဟင် ... ဆင်တူတွေပါလား"

မေသုံလည်း ခြေလှမ်းတန့်သွားရသည်။ ။

ဧည့်သည် သူစိမ်းက မေသုံလိုပဲ တီရှပ်အနက်နှင့် ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီအ
ကွက်လေးနှင့် ကြိုးနှစ်ချောင်း ကရှေ့မှာ ကျလို့ ။

"မတိုင်ပင်ဘဲ တိုက်ဆိုင်တာ ရှေးရေစက်"

ကြည့်စမ်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စနေကြတာ။

ဟိုတစ်ယောက်လည်း အားတုံအားနာဖြစ်လို့ မျက်နှာကြီးထူထူအမ်း
အမ်းနှင့် မေသုံကိုပင် မကြည့်ပါ။

မေသုံက ဆိုဖာလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"ရှပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်ဆိုမှ အိပ်နေရသေးတယ်"

"မကြည့်ချင်ပါဘူး"

"ကြည့်ပါ"

မေသုံက နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ပြီး ငြိမ်နေ၏။ ဟိုလူလည်း
အသံကိုတိတ်တိတ်လို့ စကားပင် မဆိုရဲတော့။

သည် လိုလည်း မဖြစ်သင့်သေးပါဘူး။

သူမ အိမ်ရှင်ပဲလေ။ မာနကြီးရာ ကျရောမည်။

"သူက ..."

သူမ မေးလိုက်၏။ အဲဒီလူကိုကြည့်ပြီး တည့်တည့်မေးလိုက်တာ။

"ကျွန်တော် နိုင်မင်းဦးပါ"

သူက ရုတ်တရက် အမ်းသွားပြီးမှ ပြုံးပြီးပြောလိုက်၏။

"စနေသားလေ"

"အသက်က နှစ်ဆယ့်ကိုး မပြည့်သေးဘူး"

"အလုံမှာ နေတာ"

"N.T.N ကားဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီက"

ကေသီနှင့်စိုးစိုးက တစ်လှည့်စီပြောပြနေလိုက်တာ။ နိုင်မင်းဦးက မသိသော ခေါင်းငုံ့သွား၏။

မေသုံက ကေသီနှင့်စိုးစိုးကို မျက်စောင်းရွယ်မိသည် ။

"အဖေနှင့်အမေက နယ်မှာ ပါ၊ မမကြီးက ဆရာမလေ"

"ဪ ... ဟုတ်လား"

"မေမိုးမေသုံကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်"

"ရတယ်၊ မယ်သုံပဲခေါ်ပေါ့"

"ဟင် ... ဒါဆို ရှင့်လည်း ပေါက်စီလို့ ခေါ်မယ်"

စိုးစိုးက ဝင်နောက်၏။

"တုတ်နော် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"ပျော်လို့ ပါ"

မေသုံ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်မရတော့ပေ။

သည် လောက်တောင်ရှိလှတာ ...

"ကိုနိုင်မင်းဦး ခြံထဲဆင်းရအောင်"

"ခင်ဗျာ"

နိုင်မင်းဦးက ခေါ်လိုက်တာကိုပဲ မယုံနိုင်ဖြစ်ကာ ဆံပင်တွေ အသား

လွတ် သပ်တင်နေ၏။

မေသုံက ထွက်သွားနှင့်ပြီ။

နိုင်မင်းဦး ထလိုက်သွားတော့ ကေသီတို့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည် ။

မှတ်ကရော။

လူကိုများ စစရာလုပ်လို့ ။

ကဲ ... ဘယ့်နှစ်ရှိစ။

ဒန်းဖြူဖြူမှာ ဝုန်းခနဲထိုင်ချပြီး တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာနေသော သူ့ကို လက်ကလေးပိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

သူက သုံးပေလောက်အကွာမှာ ခြေစုံရပ်သည် ။ ခေါင်းက မငဲ့တငဲ့။
မေသုံ လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။

ရှက်သလိုလို အိုက်တင်ခံနေတာ။

ရှက်တတ်မယ့်ရုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

သူမအတွေးကို သူမ ရယ်ချင်ပေမယ့် အားနာမှုကြောင့်မရယ်ဖြစ်ပါ။

"မေသုံက ပန်းပင်တွေ စိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်ဆို"

"ဟင့်အင်း မပါပါဘူး"

သူမ ပြောင်ငြင်းပစ်၏။ နိုင်မင်းဦး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည် ။
အကြာကြီးပဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းရမှာ က သူပဲလေ။

မေသုံက မိန်းမသားပဲ မဟုတ်ဘူး လား။

ဒါလေးကိုတောင် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း မရှာတတ်ဘူးဆိုရင်
တော့ ... ဟင်း ဟင်း ညံ့တာပေါ့။

"မေသုံက ရုပ်ရှင်မကြိုက်လို့ လား"

"ရှင် အဲဒီလို တကယ်ပဲ ထင်သလား"

"မထင်ပါဘူး"

သူမက စကားပြတ်သွားအောင် တမင်လုပ်ပစ်တာ။

"ကျွန်တော့်ကြောင့် မလိုက်တာလား"

"ရှင် ထင်လား"

"အင်း"

မေသုံ ရယ်လိုက်မိ၏။

သည် တစ်ခါတော့ နိုင်မင်းဦးက စူးခနဲကြည့်လာသည် ။

"အဲဒီလောက်မာနကြီးရင် ခင်ဗျား အပျိုကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်"

သူမှတ်ချက်က မေသုံကို ထိမှန်သွားစေ၏။

"ဖြစ်ပါစေပေါ့"

သူမ ဘုပြောမိပါသည် ။

"ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထက် ပိုလှတယ်၊ တကယ်ပါ"

စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောတော့လည်း သူမ အနေခက်မိပါသည် ။

"ရှင်းရှင်းပဲ၊ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားလို့ လာတာပဲ၊ အင်ထရိုဝင်ကြ
ည့်မယ်၊ အိုကေရင် ပရိုပိုစ် လုပ်မယ်၊ ဒါပဲပေါ့"

"အိုကေမယ် မထင်ပါဘူး"

"အဲဒါ မေသုံနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

"ရှင်"

"ကျွန်တော့်ကြိုးစားမှု ဇွဲနဲ့ ပဲဆိုင်ပါတယ်"

"ရှင်က အပိုင်တွက်နေတာကိုး"

"မတွက်ပါဘူး၊ ခက်မှ ကြိုက်တာ"

မေသုံ ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

"ကြားရတာတွေတော့ ထူးဆန်းနေပါတယ်"

သူမ ဝန်ခံလိုက်မိ၏။
